

Kristina Žagar: ČEZ 20 LET

NASTOPAJO BIVŠI SOŠOLCI: Nikolina, Jaka, Mitja, Aleks, Žak, Karmen, Natja, Jasna in Leja.

1. prizor

NIKOLINA (Za pisalno mizo, gleda svojo pošto na računalniku): Joooj, koliko dela imam za službo. In koliko mailov imam. (Gleda po mailu.) Služba, ... služba ... (Zagleda povabilo na 20-letno obletnico razreda letnika 2006.) O, od koga je pa ta mail? Bom pogledala. (Bere.) Vabljenja si na 20. obletnico razreda osnovne šole ... dogajalo se bo ... v petek ... lepo vabljeni. Kajjjj!?! Ne morem verjeti. Svojih sošolcev že celo večnost nisem videla. Kaj če jih sploh ne bom prepoznala. Moram si kupiti kakšno lepo obleko, da bom izgledala lepo. Navsezadnje sem še vedno samska. Kaj pa veš? Mogoče so se fantje polepšali in se bo kje še kakšen zame našel. Komaj čakam!

2. prizor

NA DAN OBLETNICE

(Dvorana, daljša miza s stoli in pogrinjki.)

(Žak in Natja pripravljata še končne zadeve. Pride Karmen, poslušata, kako govori sama zase in ne ve, da ni nikogar tukaj.)

KARMEN: Dober daaan! Kje pa ste vsi? A ni še nikogar? Mislim, nič se ni spremenilo. Vedno vsi zamujajo. Ura je že dvajset do sedmih. Jaz imam naprej še opravke. Saj vem, da bi morala biti vesela, ker jih bom spet srečala, toda jaz imam tako pomembno življenje. Mislim, saj nisem jaz kriva, da sem postala popularna. Nimam časa za te luzerje. Pet minut bom ostala, da vidim, če je kdo boljši od mene in lepši in uspešnejši, vendar odgovor na to vprašanje že vsi poznamo. Kajne?

ŽAK (Se oglasi.): Živjo Karmen. Saj veš, da ti ne bi bilo treba priti, če imaš opravke.

NATJA: Ja, no vidim, da imaš lepo življenje. Rekla si celo, da si popularna. Kako, da te nisem še nikjer videla?

KARMEN (Ugotovi, da ni sama, nerodno ji je.): O, se opravičujem. Nisem vedela, da je kdo že tukaj. (Se vznemiri.) Čakaj, ali si rekla, da me nisi še nikjer videla? Na nobeni televiziji ali reklami? Pa to je noroo! Takoj moram govorit s svojim menedžerjem! Pozdravita še druge sošolce v

mojem imenu, ker jaz moram to nujno popraviti. Cel svet bi me moral videti in občudovati.

(Karmen odvihra, mimo nje pa prideta Jaka in Aleks.)

3. prizor

JAKA: A je bila to Karmen? Kam se ji pa tako mudi? Saj še začeli nismo.

(Zagledata Žaka in Natjo.)

ALEKS: Oooo! Živjoo! A sta vidva vse to organizirala?

NATJA: Ma, ja. En dan sva gledala stare slike in sva se spomnila, da bo že 20 let od osnovne šole, pa sva želela, da se vsi spet vidimo.

ŽAK: Ja res je. Počakajmo še ostale, potem pa bomo začeli.

JAKA: Mimogrede. Kaj pa je bilo to s Karmen? Mimo naju je tako hitro odvihrala, kot da hiša gori.

NATJA: Ah, ta naša Karmen. Se mi zdi, da nihče ni vedel, kaj bo z njo. Enkrat želi biti slavna, drugič že želi imeti bogatega moškega, pa sploh ne ve, kje se je glava drži. Pri njej nikoli ne veš. Mogoče je bolje, da je šla. Celo druženje bi poslušali samo o njej.

ŽAK: Ja, to je pa res. To sva organizirala z namenom, da se malo podružimo in vidimo, kam nas je življenje pripeljalo.

4. prizor

(Počasi začnejo prihajati še Jasna, Nikolina, Mitja in Klemen ter Leja. Vsi se pozdravijo in se usedejo za mizo.)

NIKOLINA: Mislim, da smo vsi. Vem da Enja in Tilen ne prideta, za Karmen pa nisem nič slišala.

JAKA: Aaa, Karmen. Dolga zgodba. Ne bo je.

NIKOLINA: Čudno. Veste, ko sem prebiral mail, sem bila tako vesela tega srečanja, saj je moje življenje postala služba. Nikoli si ne vzamem časa za svoje prijatelje ali družino. Tako sem zatopljena v delo, da ne cenim, kaj imam okoli sebe.

KLEMEN: Veš, nikoli si nisem predstavljal, da bo tako težko najti stalno službo. Nikjer nimajo prostora zame. Mislim, da ko smo bili še otroci, si nihče ni predstavljal, kako je težko življenje.

JASNA: Pa kaj se cmerate! Sem smo prišli, da se zabavamo. Pustimo težke stvari za sabo.

Rajši se spominjajmo kakih lepih trenutkov iz preteklosti. Mislim, se spomnite, ko je bila epidemija in smo delali vse od doma?

LEJA: Ja! Glih včeraj sem pripovedovala svojim otrokom o tem. Tako jih je vse zanimalo. Res so prisrčni.

NATJA: Ja, verjamem.

MITJA: Moj najlepši spomin iz osnovne šole je, ko smo na zadnji šolski dan celo šolo zavili v toaletni papir. Joo, to so bili še časi, ko smo bili mladi.

JAKA: Jaa, to je bilo res noro!

JASNA: Samo malo smo imeli nesrečo zaradi te korone, vendar na srečo je potem kmalu minila.

ALEKS: Res je bilo bedno, še posebej ko smo morali nositi maske.

NIKOLINA: Veste, samo eno vmesno vprašanje. (Pogleda Mitjo.) A si še samski? Mislim, ne bi si mislila, da boš postal tak moški.

MITJA: No, hvala ti. Veš, samski sem že od srednje šole. Nobena punca mi nikoli ni bila preveč všeč. Toda ti si postlala pa res lepa. A greva na eno večerjo, da se bolje spoznava?

NIKOLINA: Kar zdaj?

(Pogleda okoli sošolce, ti pa ji kimajo.)

LEJA: Ja, kar pojdiva. Nihče ne bo hotel poslušati, da sta zaradi nas ostala samska.

NIKOLINA: Okej, hvala vam! Super ste! Res ste bili super razred in bi lahko kdaj naredili še kaj takšnega.

(Mitja in Nikolina odideta.)

5. prizor

NATJA: No, midva z Žakom pa bi vama tudi nekaj rada povedala. Poročila se bova!

(Punce jo objemajo, fantje pa mu čestitajo.)

KLEMEN: Vau, stari! Je pa bil že čas. Saj sta skupaj že od osnovne šole, kolikor se jaz spomnim.

ŽAK: Ma, ja. Je bil že čas.

JASNA: Zelo sem vesela za vaju. Saj veste, da sem v najstniških letih veliko žurala. No, če vam povem po resnici, se to ni nič spremenilo. Uživam življenje, kolikor se le da. Zakon in družina bosta prišla na vrsto kasneje.

LEJA: Ti pa živiš čisto drugače od mene. V šoli sem bila vedno pridna in delavna in sanjala o dobri službi in potovanju po svetu. Kdo bi si mislil, da se bo vse to spremenilo. Pri 19 sem bila že noseča. Zdaj imam kar 8 otrok. Vendar tega za nič na svetu ne bi spremenila!

ALEKS: Vau! Tega si pa ne predstavljam! Jaz pa sem kar nekaj časa poklicno igral nogomet, potem pa sem se poškodoval in zdaj treniram mlade športnike v klubu.

ŽAK: To mora biti pa res bedno. Vem, da si vedno oboževal nogomet in pridno treniral. Škoda! Vendar verjamem, da je biti trener tudi zanimiva stvar, saj vidiš otroke, kako so zagnani in predani in pomisliš, da si bil včasih tudi ti tak.

ALEKS: To je pa res. Nekateri so tako zagnani in navihani.

JASNA: Jaka, ti pa delaš v Krki ne?

JAKA: Ja, tako je. Delam v laboratoriju. Vedno sem zelo rad imel kemijo in delal kakšne eksperimente.

NATJA (Se zasmije.): Ja, vendar nisi bil vedno najboljši v eksperimentiranju. Enkrat si skoraj šolo zažgal. Se spomniš?

JAKA: Hahahaha! Ja, to je bilo pa precej slabo! Učiteljica bi mi skoraj negativno dala. Vendar, nesreče se dogajajo. Tudi zdaj, ko delam se mi kdaj zgodi, da gre kaj narobe. No, Krka še stoji, tako da ni bilo nikoli nič hujšega.

(Leji zvoni telefon, pogleda, kdo kliče.)

LEJA: O, moj mož me kliče. Samo malo. (V telefon.) Kaj je dragi? Kaj!!? Kako se je to zgodilo!? Pustim vas same pol ure, pa že uničite pol hiše!! Ja, takoj pridem! (Prekine zvezo.) Moram iti. Ti moški! Niti pet minut ga ne morem pustiti samega z otroki. To je grozno!

KLEMEN: Ti kar pojdi, ni problema! Družina je na prvem mestu.

(Leja naglo odide.)

6. prizor

NATJA: Zdaj so pa skoraj že vsi šli. Veste kaj? Ostali smo samo še tisti, ki še nimamo družine in bi se radi malo pozabavali. Mi smo tudi od nekdaj bili najbolj normalni, se vam ne zdi?

ŽAK: Ja, to je pa tudi res!

ALEKS: No, kaj želiš povedati.

NATJA: Reči želim, da bi morali oditi v bar in se ga napiti ter uživati. Saj imamo Jasno! Ona pa res ve, kateri lokal je najboljši in najbolj nor.

JASNA: O, to je pa res! Dobra ideja! Čakaj, da pomislim kateri bi bil najboljši. (Razmišlja.) A, že vem! Kar za mano! Peljala vas bom na tak žur, da bo zalegel za naslednjih 20 let!

KLEMEN (Vstane.): Ja, potem pa gremo, ne! (Vsi se odpravijo.)

ALEKS (Si pomane roke.): To bo pa še zabavno! (Odidejo.)

KONEC